

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel

Rosh Hashana 5786

Yom Tov Times

In memory of
Barnett (Dov ben Avraham Bentzion) Besser, z"l

18:17 1st night

19:12 2nd night

19:11

Issue: 102

The Gemara in Rosh Hashana describes how the world is judged four times a year for different things. We are being judged for grain on Pesach, for the fruit of the trees on Shavuot, for water on Sukkot and on Rosh Hashana, all humanity is judged. The gemara draws a common theme from the first three judgments, namely, that we bring, as a sacrifice, the very thing that we are being judged on. Pesach we bring the Omer, a barley offering. Shavuot we bring wheat bread, as some say that wheat used to grow on trees in the Garden of Eden, and we bring water on Sukkot since we are being judged for water. By bringing these sacrifices, we are showing Hashem that we do not take these items for granted. By bringing Hashem wheat, barley and water, we are admitting to Him that He is the source of our sustenance. The more we ingrain into ourselves the idea that our livelihood comes from Hashem and not from the strength of our own hand, He is inclined to bless us with bounty and success.

According to the above formula, we should conclude regarding Rosh Hashana, that since it is mankind that is being judged for life and death, we should offer our very selves as a sacrifice as we are the subjects of the judgment! Yet the gemara does not arrive at this conclusion. The gemara seemingly departs from the standard formula and gives us a new one. Hashem tells us, "Say before Me, Malchuyot (Kingship), Zichronot (Remembrances), and Shofarot. Recite verses of Kingship so that you may crown Me over you. Recite verses of Remembrances so that I may remember you for the good. And how, through the Shofar." The question is, is the gemara truly deviating from its usual formula due to the fact that Hashem does not allow for human sacrifices, or does this ritual of Malchuyot, Zichronot and Shofarot somehow align with the old formula.

I believe that the standard formula applies here as well. As by the other days of judgment, since our lives are the being judged for good

on Rosh Hashana, we **are** meant to be sacrificing ourselves to Hashem. True, Hashem does not want human sacrifice in the literal sense of the word for Hashem does not desire the death, even of the wicked, let alone that of the tzaddik. Rather, Hashem wants us to **live** a life of sacrifice. He wants to see that we are prepared to live with the recognition that just like our barley, wheat and water come from Him, so too are we and our very existence dependant on Hashem.

How do we affirm our belief that our lives are constantly being maintained and supported by Hashem? We do so by pledging our allegiance to Him. And how do we pledge our allegiance to Him? By reciting the verses of Malchuyot, Zichronot and Shofarot.

Our job on Rosh Hashana is to pray the Mussaf prayer with the utmost concentration, paying attention to the words that we are saying. As we recite the words of Kingship, we must declare ourselves servants of Hashem, our only desire to serve Him better than we did last year. We ask Hashem to remember the good that we have done and to "overlook" the bad, and we blow the shofar and long for redemption so that we may bask in the beauty of Hashem's revealed presence. If we truly desire to serve Hashem with all of our heart and soul, and we proudly proclaim Hashem as the one true King, and we blow the shofar, the special trumpet of the King, then Hashem will consider it as if we have sacrificed ourselves to Him in the fullest sense of the word, without physically martyring ourselves.

If Hashem sees the sincerity we put into the words of mussaf, then be'ezrat Hashem, He will gladly give us another year of life, blessing, health and prosperity, together with, G-d willing, everlasting peace and redemption!

May the triumph of our successful Rosh Hashana bring a speedy end to our troubles, and may we see our hostages and soldiers return home safely!

"More Than Just Counting Sheep"

Rabbi Yisroel Zaslow

I can explain it in six words: on Rosh Hashanah we are judged. Yet Chazal chose a far more evocative way to describe the nature of the day: "בראש השנה כל באי העולם עוברין לפניו כבני מרון." (ראש השנה יח.).

"On Rosh Hashanah everyone passes before Hashem [to be judged] like sheep."

The fact that we are judged is apparently insufficient to capture the full gravity of the day. Chazal frame it with an image—the masha of sheep passing before a shepherd—so that we not only understand it, but also feel the emotional weight of what is taking place.

The question is: what exactly is the symbolism of sheep passing the staff meant to evoke? If Chazal's only goal was to convey that each individual is judged carefully, they could have chosen many other metaphors—a jeweler examining gems, a merchant inspecting his produce, or even a king reviewing his soldiers. Why do they specifically choose sheep? Rav Aryeh Lebowitz quotes Rav Ahron Friedman, who offers a beautiful idea.

When a shepherd counts his sheep, he does so twice: once when they go out to the field, and once when they return.

But the two countings are not the same. The first time,

he checks whether the sheep appear fit and strong enough for the journey ahead. The second time, he examines how they returned—did they make it back in good condition? So too, Hashem counts us on Rosh Hashanah. He looks at us as we "return" after a long, eventful year: how do we appear? Did we use our time wisely? Did we act with selflessness? Did we make a Kiddush Hashem? Then He counts us again, but this time with the year ahead in mind: what do we need for the journey before us? Do we need health? More resources? Greater abilities? Rosh Hashanah is therefore a day of mixed emotions.

On the one hand, there is awe and fear since we are being judged. But at the same time, there is joy since it is our Father who is judging us. We feel humbled by our past mistakes, but hopeful that our loving Shepherd will entrust us with everything we need to serve Him with simcha in the coming year.

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

In memory of

Barnett (Dov ben Avraham Bentzion) Besser, z"l

Yom Tov Times

18:17 1st night

19:12 2nd night

19:11

Issue: 102

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Rosh Hashana 5786

Ask the Rabbi

Rosh Beit Midrash: Rabbi Shabtai Yogel

Q: Is a woman allowed to remove makeup on Shabbat or Yom Tov?

A: Removing facial makeup is permitted on Shabbat and Yom Tov (as long as there is no concern of squeezing liquid). However, regarding eye makeup, one should ideally remove it in an unusual way (for example, with the weaker hand). Still, those who remove it in the regular way have opinions to rely on.

Explanation: The rabbis of our generation debated whether nail polish remover is permitted on Shabbat. Some hold that since "painting" (tzove'a) is a forbidden act on Shabbat, removing color might also be included. Others, like Rav Nissim Karelitz zt"l, argue that there is no prohibition of "undoing coloring," so removing polish is allowed. Rav Shlomo Zalman Auerbach zt"l, however, compared it to erasing in order to rewrite, and therefore held it should be prohibited if the purpose is to recolor.

The same debate applies to makeup. According to Rav Nissim Karelitz zt"l, removing makeup is allowed, while Rav Shlomo Zalman Auerbach zt"l was stricter. The sefer Orchos Shabbos rules leniently, while Shemiras Shabbos Kehilchasa tends to be more strict about nail polish.

The practical ruling suggested is this: since facial makeup doesn't last long, it is only a rabbinic issue, so we can rely on the lenient opinions and allow its removal. Eye makeup, however, often lasts longer, so one should be stricter and remove it in an unusual way. Another reason to be strict is that the Rambam held that eye coloring is prohibited because of "writing" (not "coloring"), which would make its removal a form of "erasing."

When Tears Turned to Joy at the Water Gate

Rabbi Moshe Ariel Margi

One of the most defining moments in Jewish history happened on Rosh Hashana. Nechemiah describes how the people, newly returned to the Land, gathered at the Water Gate in Jerusalem. Ezra the Scribe stood on a high platform with a Sefer Torah in his hands and began to read. But this was not just a technical recitation. It was Torah taught with explanation – "clearly explained, giving understanding." The Levites spread out to help the people grasp the meaning. From morning until midday the nation stood, thirsty for the word of Hashem.

Suddenly, tears broke out. The people realized how far they had strayed from Torah. At first it seemed uplifting – Jews crying from awe on Rosh Hashana. But Ezra, Nechemiah, and the Levites silenced them: "Do not mourn and do not weep, for the day is holy to Hashem. Do not be sad, for the joy of Hashem is your strength." The tears turned to joy, because they now understood the true message: Rosh Hashana is not a day of sorrow, but of joyful trust. The Malbim explains that Ezra likely read about the Day of Judgment. The people saw their spiritual weakness – intermarriage, Shabbat desecration – and despaired. But Ezra taught: not fasting, not sadness, but joy with faith.

For questions: **0584810910**

Q: On Rosh Hashana or other prayers, may one cover his face with the machzor (prayer book) to help concentrate?

A: Yes, it is allowed.

Explanation: The halacha teaches that we may not use holy books for personal benefit – for example, to shield from sun or rain. Some poskim also mention not using a siddur to hide oneself so others won't see what he is doing. That might lead someone to think that covering the face with a siddur is also forbidden.

But this comparison is incorrect. In those cases, the person is using the siddur for a non-holy, personal need. In our case, the covering is done for the sake of prayer and concentration – which is itself a mitzvah. In fact, women have been doing this for generations, and it is perfectly acceptable. The Mishnah Berurah quotes the Sh'lah who observed that pious people would place their siddur in front of their face during the repetition of the Amidah so they would not be distracted, and this was praised. Clearly, if the purpose is to concentrate on prayer, it is not only permitted, it is proper.

Life has ups and
downs.

Some days you feel
inspired. Other days
—you just need a
spark.

Boost2Go is your
daily boost:
One powerful minute
of Torah and
motivation from
RCK's Rabbis.
Real. Uplifting.
Global.

Join us – scan the QR
code and grow with
us.

"Eat rich foods and drink sweet drinks, for the day is holy." The strength of the day is trust in Hashem. This same pattern appears in the Mussaf prayer. Zichronos describes judgment with great severity: "Who to the sword, who to peace, who to famine, who to plenty..." It naturally stirs fear. But then comes the shift: "Happy is the one who does not forget You... those who seek You will never stumble, those who take refuge in You will never be shamed." Just like in Nechemiah – after the fear comes reassurance. The right response is trust in Hashem.

The essence of Rosh Hashana is crowning Hashem as King. On the surface, this means accepting His authority and mitzvot. But on a deeper level: why do people even want a king? The Belgians chose Leopold because they wanted a leader who would protect and guide them. So too, when we crown Hashem, we declare our faith that He truly cares for us. He is "the King of Israel and its Redeemer." May we crown Him with love – and may He, in turn, judge us with mercy.

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת ראש השנה התשפ"ו

הצלחת צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון

18:12

זמני החג

19:12

19:11

Issue: 102

0584810910

לשאלות

שאל את הרב ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א

שאלה: האם בזמן התפילה בראש השנה וכדו' מותר להסתיר את הפנים בתוך המחזור כדי להתרכז בתפילה?
תשובה: הנה תחילה נבאר מדוע יש מחשבה כלל להגיד שדבר זה אסור, ולאחר מכן נבאר מדוע אכן למעשה הדבר מותר.

הנה מובא בהלכה שאין להשתמש בספרי הקודש להנאה פרטית, כגון להגן על ראשו מפני החמה על ידי הספר או מפני הגשמים וכדומה. והנה אחת הדוגמאות שכותבים הפוסקים להשתמשות אסורה בספרי הקודש היא להסתיר את עצמו כדי שלא יראה חברו מה הוא עושה. והנה כנראה משום כך סובר/ת השואל/ת שיש מקום לאסור להסתיר את הפנים בסידור כדי להתרכז בתפילה שהרי זו השתמשות בספרי הקודש.

אבל פשוט שאין הדמיון עולה יפה, שהרי שם הנידון הוא שאדם מעוניין לעשות דבר מסוים בצנעא ואינו רוצה שחבריו יראוהו ולכן משתמש בסידור או בספר קודש אחר כדי לכסות עצמו וזה אכן נקרא להשתמש בספרי הקודש בצורה אסורה, אבל בנידון שלנו שהסתרת הפנים על ידי הסידור / מחזור נעשית לצורך התפילה ולצורך הכוונה בתפילה – וודאי שהדבר מותר, אף אם אינו מתפלל מתוך הסידור, והרי כך נהוגות הנשים לעשות מקדמת דנא, בכל המקומות, ובוודאי שכראוי הן עושות, ואין לפקפק בכך.

וקצת ראייה לדבר מדברי המשנה ברורה שכתב בשם הש"ח: 'ראיתי מהחרדים אל דבר ה' שמשמין הסידור בפניהם בשעת חזרת התפילה ועיניהם וליבם שם שלא יראו חוצה ואז מכונים על כל מילה ומילה' ומבואר שעיקר הכוונה היא להשתמש בסידור כדי להתרכז בתפילה וכדי שלא ייגרם לו הסחת הדעת ועם כל זה הדבר מותר – כיוון שנעשה לצורך התפילה.

צוות RCK מאחלים לכם שנה טובה ומתוקה – שנת בריאות, הצלחה ושפע ברכה לכולם.

"אכלו משמנים ושמו ממתקים כי קדוש היום לאדונינו. המסר הוא: נכון שהמצב מורכב, אבל אם אתם מחפשים "מעוז" - כוח, התקווה בה' היא המעוז. תבטחו בה' שיעשה לכם נס. אותו מהלך מתרחש גם בתפילת מוסף של ראש השנה. בתחילת ברכת הזיכרונות מתואר הדין בעוצמה: "כי תביא חוק זיכרון להיפקד כל רוח ונפש... ועל המדינות בו יאמר: איזו לחרב ואיזו לשלום, איזו לרעב ואיזו לשובע... מי לא נפקד כיום הזה." ואז – מעבר חד: "אשרי איש אשר לא ישכחך, ובן אדם יתאמץ בך. כי דורשיך לעולם לא ייכשלו, ולא ייכלמו לנצח כל החוסים בך." כמו בנחמיה – גם כאן: תיאור הדין בצורה חריפה יכול להביא לעצבות. כשהדין הוא על חיים ומוות - מחשבות של דאגה וחשש מוצאות להם מקום בלב. ולכן ההמשך הוא "כי דורשיך לעולם לא ייכשלו, ולא ייכלמו לנצח כל החוסים בך." כי זאת המסקנה הנכונה, להישען על הקב"ה לחסות בו ולדרוש אותו. כי מי שמאמין בטוב ה' ובוטח בו לעולם אינו נכשל. עיקר עבודת היום בראש השנה היא המלכת ה'.

בפשטות, המשמעות היא קבלת מלכותו וקיום מצוותיו. אך יש כאן רובד עמוק יותר: מדוע בכלל עם מבקש לו מלך? הדוגמה ההיסטורית – העם הבלגי, שבחר לעצמו את לאופולד הראשון כמלך. מדוע חיפשו מלך, ומדוע דווקא בו בחרו? התשובה היא פשוטה: הם רצו מישהו שידאג להם, שינהיג אותם ויוביל אותם בביטחון. הם האמינו שלאופולד הוא האיש שיכול לעשות זאת בצורה הטובה ביותר.

כך גם אנו בראש השנה – כשאנו ממליכים את ה', אין זו רק קבלת עול מלכות שמיים, אלא גם ביטוי לאמונה העמוקה שהקב"ה דואג לנו באמת. שהרי הוא "מלך ישראל וגואלו". יהי רצון שנזכה להמליך את ה' באהבה – ולזכות שידון אותנו ברחמים.

שאלה: האם מותר לאישה להסיר את איפור הפנים במהלך השבת / חג?
תשובה: איפור הפנים מותר להסירו בשבת ובחג * (באופן שאין חשש סחיטה) * ובאשר לצבע העיניים יש להחמיר ולהסירו בשינוי, והמקלה להסיר כדרכה יש לה על מי לסמוך.

ביאור: נחלקו פוסקי זמננו האם מותר להסיר לק מעל הציפורניים בשבת, דיש מהפוסקים שסברו שאף שיש מלאכות בשבת שגם המלאכות ההפכיות שלהם אסורות, כגון קושר ומתיר, תופר וקורע, כותב ומוחק. מלאכת צובע לא מצינו מלאכה הפכית, ולכן אין איסור בעצם הורדת הלק מהציפורניים בשבת, וכן דעת הגר"נ קרליץ זצ"ל.

אמנם הגרש"ז אויברעך זצ"ל מצדד דיש לומר דכשם שמצינו לאסור מחיקת כתם כדי לחזור ולכתוב, כך גם אסורה הסרת צבע כדי לחזור ולצבוע.

והוא הדין באשר להסרת איפור בשבת, דלפי דעת הגר"נ קרליץ זצ"ל מותר, ולפי דעת הגרש"ז אויברעך זצ"ל יש להחמיר.

ועיין בספר אורחות שבת פרק ט"ו סעיף נ"ט, שפוסק בזה להקל (הן באשר להסרת לק והן באשר להסרת איפור) ומנגד בספר שמירת שבת כהלכתה פרק י"ד סעיף ס"ו מצדד להחמיר (באשר להסרת לק).

ואולי יש להכריע שבאיפור שעל הפנים, שאין הוא מתקיים לאורך זמן, וממילא אין בו אלא איסור דרבנן אף בעצם האיפור, אזי באשר להסרתו נסמוך להקל על הדעות הסוברות שאין שום איסור בהסרתו, אך באשר לעפרון שכוחלים בו את העין, שהוא פעמים מתקיים לאורך זמן, נחשוש להחמיר שיש בהסרתו איסור בדברי הגרש"ז זצ"ל, וסברה נוספת להחמיר בנידון זה היא משום שהרמב"ם פסק שאסור לכחול את העין בשבת משום 'כותב' ולא משום 'צובע' ואם כן לפי הרמב"ם בוודאי יהיה בזה איסור של 'מוחק', ולכן כדאי להסיר צבע זה בשינוי, כגון ביד שמאל, ואז נוכל להסתמך על דברי המקלים באופן מרווח יותר, והמקלה להסיר כדרכה, יש לה על מי לסמוך.

עוד יש להדגיש דבכל הנ"ל יש להזהר שלא לבוא לידי חשש סחיטה במהלך הסרת האיפור והצבע.

הדמעות שנעצרו בשער המים

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

אחד מן הרגעים המכוננים בתולדות עם ישראל התרחש דווקא בראש השנה. וכך מתאר נחמיה את המעמד: עם ישראל ששב לארץ הקודש מתאסף כולו בירושלים, סמוך לשער המים.

עזרא הסופר, גדול הדור ומנהיגו הרוחני, ניצב על במה גבוהה ובידו ספר התורה. ועזרא מתחיל לקרוא, אבל אין זו קריאה טכנית של פסוקים, אלא לימוד בציבור – קריאה שיש עימה פירוש והבנה: "מפורש ושום שכל ויבינו במקרא."

ובתוך הקהל עומדים לוויים, שתפקידם להפיץ את הביאור, לעזור לכל מי שאינו מבין. מן הבוקר ועד חצות היום עומדים ישראל ושותים בצמא את דבר ה'.

וההשפעה עצומה: פתאום קול בבי מתפרץ. עם ישראל מבין עד כמה רחוק הוא ממצוות התורה, עד כמה חיי אינם מתקנים על פי דבר ה'. במבט ראשון – מה נעלה מזה? יהודים שבוכים בראש השנה מתוך יראה פנימית ומסירות לבוּר. אך כאן מתרחש מהפך מפתיע.

עזרא, נחמיה והלוויים משתיקים את העם. הם עוברים ביניהם ואומרים: "אל תתאבלו ואל תבכו, כי קדוש היום לאדונינו."

ואל תעצבו, כי חדוות ה' היא מעוזכם. העם מקבל את הדברים והופך את בכיו לשמחה גדולה – "כי הבינו בדברים אשר הודיעו להם." הבכי התגלה כטעות; המסר האמיתי של היום אינו עצבות אלא שמחה. עיקרו – "חדוות ה' היא מעוזכם." נחמיה לא מציין איזו פרשה הוקראה באותו היום, אך ניתן לשער – וכך כתב המלבי"ם – שהדברים עסקו בעניינו של יום, ביום הדין.

העם עמד נוכח האמת הקשה: מצב רוחני ירוד, נישואי תערובת, חילול שבת. והיום יום הדין. תחושה של ייאוש הציפה אותם – ומכאן הבכי.

אך עזרא לימד אותם: לא עצבות, לא תענית, אלא שמחה מתוך ביטחון בה'.